

Arrest

nr. 262 377 van 18 oktober 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 1 februari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 10 februari 2020 om internationale bescherming. Op 18 maart 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 22 maart 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 februari 1994 te San Salvador. U studeerde in El Salvador sociaal werk, maar stopte met deze studies in juni of juli 2018 en behaalde uw diploma niet.

U woonde sinds 2011 samen met uw moeder in Las Margaritas, Soyapango. Het dak van uw huis in Las Margaritas werd door bendeleden gebruikt om drugs te verbergen. Hierdoor waren er ook altijd mannen aanwezig op het dak. In 2015 wilde een bendelid zich verstoppen in jullie huis. Uw moeder was bang en drong erop aan dat hij vertrok, waarop het bendelid dit ook deed. Diezelfde dag deed de politie huiszoekingen, ook bij jullie. Uw moeder was bang omdat die jongen die dag was langs geweest, dus hebben jullie hierover niets gezegd. De politie heeft de akte van jullie huis nagekeken en is dan vertrokken. U kwam in die periode vaak maar rond drie uur 's nachts thuis van uw werk en werd op een keer aangesproken door een bendelid. Hij vertelde u dat u niet meer zo laat mocht thuiskomen en dat ze niet verantwoordelijk konden worden gesteld voor wat er u zou kunnen overkomen. U besliste hierdoor om van werk te veranderen.

In juli 2015 bent u beginnen werken voor Intelfon SA de CV, ook gekend als Red, een telecombedrijf dat digitale radio's verkoopt. U was er verantwoordelijk voor een aantal VIP-klanten, zoals de nationale politie (PNC), het ministerie van milieu, de wetgevende macht, het presidentschap. Eind 2017 keerde u terug van uw werk met de bus. U stapte af aan Unicentro in Santa Tecla en moest een stukje wandelen. Een man riep naar u, nam u vast bij uw schouder, probeerde uw ketting te stelen, en begon uit te halen richting uw maag. U hebt zich kunnen los maken, hebt al uw gerief laten vallen en bent beginnen lopen. U klopte aan bij een kerk, waar u werd binnengelaten en waarop de man is weggegaan. U bent uw persoonlijke spullen terug gaan halen, maar de man had de radio van uw werk die u ook bij had, meegenomen. U besloot hierop dat u niet langer bij Intelfon wilde werken en wilde ook niet langer het openbaar vervoer nemen. U begon te sparen voor een auto en nam ook een alternatieve busroute om u te verplaatsen.

In november 2017 had u een shift op een zaterdag en nam u de bus in een druk shopping center. Op de bus kwam een man naast u zitten en tijdens de rit begon deze man u allerlei vragen te stellen, maar u ging hier niet echt op in. Op een gegeven moment drukte hij zich dicht tegen u aan en zei hij dat hij op zoek was naar een meisje zoals u. Hij zei dat twee van zijn vrienden achteraan in de bus zaten. U keek achterom en zag dat dit klopte. U moest van hem instappen in een wagen die achter de bus reed. Hij haalde een pistool boven, duwde het tegen uw heupen en begon beledigingen naar u te schreeuwen. U weigerde met hem af te stappen. Op het moment dat jullie aan de bushalte in Plaza Mundo aankwamen, sloeg hij u en riep hij dat u zou sterven. Vervolgens stapte hij uit en bent u op de bus blijven zitten, waarna de bus verder reed. U besloot toen om een motor te kopen om u te verplaatsen.

Omdat u een motor had, vroegen de bendeleden in Las Margaritas u om een blokje om te rijden om te kijken of er politie in de buurt was. Op een keer vertelde u hen dat u dit niet wilde doen en dat u geen problemen wilde, waarop een bendelid eiste dat u dan maar uw motor aan hen moest geven zodat ze zelf konden gaan kijken. U wilde uw motor niet geven, dus reed u toch een blokje. Op een ander moment zijn ze nog bij u thuis gekomen om te vragen of ze de motor mochten lenen, u weigerde, maar ze hebben u twee maal verplicht om de motor af te geven. U besliste vervolgens om niet langer in Las Margaritas te blijven wonen.

U verhuisde rond november 2018 naar Altavista omdat het een veilige zone was en ook uw broer E. (...) er woonde. U kreeg van de bendeleden in Las Margaritas een week de tijd om andere mensen in uw huist te laten intrekken, anders gingen ze het huis innemen. U hebt hen toen gezegd dat ze er mee mochten doen wat ze wilden. Op 31 oktober 2019 stopte u met werken voor Intelfon en in november 2019 begon u te werken voor een kledingwinkel. Op 21 december 2019 huwde u C. A. G. M. (...).

Eind december 2019 ging uw motor kapot en moest u terug het openbaar vervoer nemen om naar uw werk te gaan. Op 5 januari 2020 kwam uw echtgenoot u ophalen op het werk en namen jullie samen de bus om naar uw broer te gaan, waar u zou gaan avondeten. De bus stopte echter niet bij de juiste halte om tot bij uw broer te geraken. Jullie stapten daarom af aan de volgende halte, die in een veel gevaarlijkere zone lag. Jullie werden er benaderd door drie bendeleden die jullie omsingelden. Ze

stelden jullie vragen over waar jullie vandaan kwamen, waar jullie woonden en zeiden dat ze u nog nooit gezien hadden. U gaf hen jullie adres en gaf hen ook namen van winkels. Jullie moesten jullie identiteitskaarten tonen, waar niet het adres van die zone opstond. Toen ze de DUI zagen werden de bendeleden nog agressiever. Ze dreigden jullie te vermoorden indien jullie nog in de zone zouden komen. Jullie zijn weggelopen en naar uw broer gegaan, vanwaar jullie later op de avond naar het huis van uw schoonmoeder zijn gegaan.

De volgende dag zijn jullie klacht gaan indienen in het politiekantoor van San Salvador. Op 10 januari 2020 keerden jullie even terug naar uw huis in Altavista om er kledij op te halen. Uw echtgenoot vond er die dag op de koer enkele papiertjes met tekeningen van zowel de MS als de bende 18. De week erna werd u gecontacteerd door uw buurvrouw, die u liet weten dat er mannen in een uniform van het gsm-bedrijf Claro vragen waren komen stellen over u. U nam vervolgens de beslissing om de vliegtuigtickets die u al had voor uw huwelijksreis te gebruiken om in België asiel aan te vragen.

Jullie vertrokken vervolgens uit El Salvador op 31 januari 2020, en vlogen via Panama en Spanje naar België, waar jullie op 1 februari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 10 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2020 ging uw moeder nog een klacht indienen bij de politie, maar de politie raadde haar slechts aan om te verhuizen waarop ze bij uw broer ging wonen. Terwijl u al in België was werd u nog gecontacteerd door uw buurvrouw die u vertelde dat er nog een man naar u is komen vragen. U werd ook gecontacteerd via WhatsApp door iemand die beweerde de detective te zijn die uw zaak opvolgde.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenoot, de identiteitskaarten (DUI) van u en uw echtgenoot, uw reisinformatie, de aangifte die u deed bij de PNC, een WhatsApp-conversatie met de detective die uw zaak opvolgde, foto's van de briefjes met tekeningen van zowel de MS als de bende 18, de eigendomsakte van uw woning in Altavista, de eigendomsakte van de woning van uw moeder in Las Margaritas en het betalingsbewijs van uw woning in Altavista. Op 28 en 29 januari 2021 bezorgden u en uw advocaat het CGVS via e-mail nog een kopie van uw rijbewijs en van uw tewerkstellingsbewijs van Intelfon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren

kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Vooreerst slaagt u noch uw echtgenoot erin éénduidige, coherente verklaringen af te leggen omtrent uw woonplaats, daar waar jullie beweerde problemen nochtans aan gekoppeld zijn. Zo beweert u dat u in november 2018 in residentie Altavista, Ilopango ging wonen. Gevraagd naar het exact adres in Altavista, geeft u residentie Altavista, Poligono 11, huisnummer 265 op (CGVS, p. 5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u dan weer als adres residentie Altavista, wijk H, nummer 265S optekenen (verklaring DVZ, p. 6, punt 10). Uit de eigendomsakte van uw woning in Altavista valt echter op te maken dat het adres residentie Altavista, Poligono H, lot 173 zou zijn (document 9). In de aangifteakte van de politie staat genoteerd: Altavista, Poligono H, Pasaje 6 Norte #173, Ilopango (document 6). Dat u noch bij DVZ, noch bij het CGVS uw juiste adres kan geven is uitermate vreemd. Uw echtgenoot kan helemaal geen adres geven van jullie woonplaats in Altavista en argumenteert dat hij er slechts enkele dagen woonde. Hij kwam u er echter ook al bezoeken sinds eind 2018, dus dit valt bezwaarlijk een goed excuus te noemen (CGVS (...), p. 5-6). Bovendien situeerde hij bij DVZ de residentie waar u woonde als zijnde in Soyapango (Verklaring DVZ (...), p. 6, punt 10), terwijl uit de eigendomsakte die u neerlegt blijkt dat deze gelegen is in Ilopango (document 9). Het is uitermate vreemd dat geen van jullie beiden erin slaagt om het volledige of correcte adres te geven van uw woonplaats. Bovendien heeft u ook betrekkelijk veel moeite om de periode dat u er woonde te situeren. Zo stelt u initieel dat u er van eind 2018 tot 5 januari 2019 woonde, en herhaalt u tweemaal dat het om 2019 gaat. Pas wanneer u erop gewezen wordt dat dit betekent dat u er slechts enkele maanden hebt gewoond, past u uw antwoord aan naar 5 januari 2020 (CGVS, p. 5). U legt wel de eigendomsakte en een betalingsbewijs neer van uw huis in Altavista (document 9 en document 11), maar dit toont slechts aan dat dit om uw eigendom gaat en kan niet aantonen dat jullie er ook effectief gewoond hebben.

Daarnaast leggen u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af over uw problemen in Altavista. Zo verklaren jullie allebei dat jullie de bus moesten nemen naar uw broer E. (...), omdat uw motor kapot was. U beweert echter dat uw motor kapot ging op 30 of 31 december 2019 (CGVS, p. 11), terwijl uw echtgenoot stelt dat uw motor begin januari 2020 kapot ging (CGVS (...), p. 9). Nog volgens uw echtgenoot zouden jullie nadat de bus niet stopte aan de halte waar jullie wilden uitstappen jullie heel hard op de deuren hebben geklopt (CGVS (...), p. 14). Echter, gevraagd wat jullie deden toen de bus niet stopte, beweert u dat jullie niets deden, dat jullie niets konden doen en u gewoon eens naar de buschauffeur keek in zijn achteruitkijkspiegel (CGVS, p. 22). Uw echtgenoot licht verder toe dat waar de bus vervolgens stopte geen echte halte zou zijn en de volgende halte nog op drie minuten met de bus lag (CGVS (...), p. 14, 16). U vertelt daarentegen dat de plaats waar jullie afstapten wel een echte halte was en benoemt deze zelfs als 'de halte van het voetbalveld' (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalt u slechts dat het op zich wel een halte is, maar er gewoon niemand uitstapt (CGVS, p. 23). Deze poging tot verschoning kan echter niet overtuigen, gezien uw echtgenoot pretendeert dat de enige reden waarom de bus er stopte, was omdat jullie zo hard op de deuren hebben geklopt (CGVS (...), p. 16), en jullie hierover ook al verschillende verklaringen afleggen.

Ook jullie verklaringen over de daaropvolgende aanvaring met de drie bendeleden zijn tegenstrijdig. U verklaart namelijk initieel dat de bendeleden jullie duwden tegen de muur toen ze jullie benaderden (CGVS, p. 18), terwijl uw echtgenoot beweert dat ze geen lichamelijk geweld hadden gebruikt (CGVS 20/1270, p. 17). Geconfronteerd hiermee, poneert u dat u helemaal niet bedoelde dat ze jullie letterlijk duwden, maar dat u daarmee bedoelde dat ze u omsingelden en jullie zo naar de muur stuurden (CGVS, p. 22). Nochtans had u eerder expliciet vermeld dat ze u duwden tegen de muur én omsingelden (CGVS, p. 18). Nog volgens uw verklaringen geloofden de bendeleden niet dat jullie van de buurt waren en zou u hierop namen van winkels in de buurt zijn beginnen opnoemen (CGVS, p. 18).

Uw echtgenoot beweert dan weer dat u de namen van eigenaars van winkels aan de bendeleden gaf (CGVS (...), p. 14, p. 17). Gewezen op de verklaringen van uw echtgenoot, herhaalt u slechts dat u de namen van de winkels gaf, maar kan u geen verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 22). Verder is het uitermate vreemd dat uw echtgenoot beweert dat ze jullie portefeuilles hebben afgenomen om uw documenten te kunnen bekijken (CGVS (...), p. 14), terwijl u stelt dat jullie jullie DUI's gewoon hebben overhandigd (CGVS, p. 18). Dat jullie er niet in slagen om eenduidige verklaringen af te leggen over dit incident ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook over de daaropvolgende gebeurtenissen zijn jullie verklaringen niet coherent. Zo zouden jullie de avond van 5 januari 2020 naar uw schoonmoeder zijn gegaan, waar jullie verbleven hebben tot jullie vertrek uit El Salvador. Echter gevraagd naar uw woonplaatsen tot aan uw vertrek haalt u slechts Apopa, Las Margaritas en Altavista aan. Wanneer u hierop nog eens expliciet gevraagd wordt of u nog op andere plaatsen hebt verbleven, beweert u wel dat u door uw eerdere problemen bij tantes hebt verbleven, maar vermeldt u niets over uw schoonfamilie (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, werpt u eerst op dat u dacht dat er gevraagd werd naar uw werkelijke woonplaatsen. U wordt er vervolgens aan herinnerd dat u zelf andere verblijfplaatsen aanhaalde en poneert hierop dat u met kortere periode een jaar of acht maanden bedoelde (CGVS, p. 7). Dit kan echter niet overtuigen gezien jullie ook nog eens andere verklaringen afleggen over jullie bezigheden in de periode dat u bij uw schoonmoeder verbleef. Uw echtgenoot beweert namelijk te zijn gestopt met werken op 5 januari 2020 (CGVS (...), p. 5). U verklaart echter dat uw echtgenoot na 5 januari 2020 wel nog is blijven doorwerken in de zaak van zijn stiefvader (CGVS, p. 10). Bovendien zouden jullie op 10 januari 2020 nog eens zijn teruggekeerd naar uw wijk in Altavista, ondanks de bedreigingen van bendes dat jullie je er niet meer mochten laten zien. Gevraagd waarom u op 10 januari terugkeerde en niet aan uw broer vroeg om spullen bijeen te zoeken, verkondigt u dat u niet van uw broer kon verwachten dat hij alles bij elkaar zou rapen en u zelf wilde kiezen wat u meeding nemen (CGVS, p. 23). Dat jullie echter zo een risico zouden nemen om de juiste spullen te hebben, terwijl de bendeleden jullie bedreigd hadden met de dood indien jullie zouden terugkeren naar de wijk, ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Tevens zouden jullie er die dag papiertjes hebben teruggevonden met tekeningen van de MS en de bende 18. Jullie zouden zich hierop hebben afgevraagd hoe de bendeleden de link hadden gelegd met uw huis (CGVS, p. 19). Nochtans beweerde u ook uw exacte adres te hebben gegeven aan de bendeleden op 5 januari 2020 (CGVS, p. 22). Dat u zich dan moest afvragen hoe ze zouden weten waar jullie woonden, is op zijn minst eigenaardig te noemen. Ook over deze teruggevonden papiertjes leggen u en uw echtgenoot overigens tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw echtgenoot hebben jullie burens jullie namelijk uitgelegd dat ze gezien hebben dat individuen op twee of drie verschillende momenten deze papiertjes zijn komen gooien (CGVS, p. 18). U beweert dan weer dat een van uw burens de papiertjes slechts heeft zien liggen op uw koer, maar dat u er voor de rest niets over weet (CGVS, p. 23). Uw poging tot verschoning, dat uw buurvrouw helemaal niet bedoelde dat ze iemand die papiertjes had zien smijten, maar dat ze er twee of drie heeft zien liggen, kan niet overtuigen. Uw echtgenoot stelt namelijk dit niet van uw buurvrouw te hebben vernomen, maar van uw moeder (CGVS (...), p. 19). U voegt nog toe dat u denkt dat u op 10 januari 2020 drie papiertjes terug vond (CGVS, p. 23), nochtans bezorgden jullie aan het CGVS vier verschillende afbeeldingen van papiertjes die jullie terugvonden op uw koer (document 8). Dat u zich het aantal niet zou herinneren, terwijl het terugvinden van die papiertjes jullie deden beseffen hoe serieus uw problemen waren, kan niet overtuigen (CGVS, p. 19, p. 23). Bovendien verkondigt uw echtgenoot bij DVZ dat jullie deze papiertjes begonnen te krijgen nadat jullie thuis waren geweest (vragenlijst DVZ (...) 25 juni 2020, p. 2, punt 5). Bij het CGVS legt uw echtgenoot onsamenhangende verklaringen af over het moment dat de tekeningen gegooid en door jullie gezien werden. Op de vraag wanneer jullie die gezien hebben, antwoordt hij eerst eerder naast de kwestie dat jullie naar huis moesten omdat jullie zonder kleren waren. Bij de vraag naar de datering van die terugkeer, stelt hij dat dat op 10 januari was en dat ze jullie daar komen zoeken zijn twee of vier dagen na jullie aanwezigheid in het huis. Op de vraag of u dan onmiddellijk al die tekeningen gevonden hebt toen u daar in het huis was, antwoordt hij naast de kwestie dat de burens alles vertellen, dat zijn partner een foto zal hebben van de koer en een omstandige uitleg over de plaats vanwaar ze gegooid zijn en dat die individuen die briefjes op twee of drie verschillende momenten zijn komen smijten. Op de vraag of er na 10 januari nog briefjes zijn bezorgd, pikt hij terug 10 januari uit als de datum dat jullie de briefjes gevonden hebben en stelt hij zelf dan vast dat hij zichzelf wat verwacht inzake de data. Er wordt uw echtgenoot tot twee keer toe gevraagd of ze nadat jullie deze papiertjes vonden er nog meer aan jullie bezorgden, waarop hij tweemaal naast de kwestie antwoordt. Hij bevestigt wel dat de twee of drie keer dat bendeleden die tekeningen er gooiden, gebeurden voor dat jullie ze vonden op 10 januari 2020 (CGVS (...), p. 18-19), dit kan dus bezwaarlijk als na jullie huisbezoek worden beschouwd zoals hij voor DVZ liet uitschijnen.

Het is verder op zijn minst opmerkelijk te noemen dat dit incident op 10 januari 2020 zou hebben plaatsgevonden en er in de week die daarop volgde u gecontacteerd werd door een buurvrouw die vertelde dat twee mannen van een telecombedrijf in de wijk vragen zijn komen stellen over u (CGVS, p. 19), maar dat uw echtgenoot laatstgenoemde initieel situeert als tweede incident en het gooien van de tekeningen als derde (CGVS (...), p. 14). Verder beweert uw echtgenoot dat het uw buurvrouw is die jullie gecontacteerd heeft en niet uw moeder, omdat uw moeder achter gesloten deuren leefde en geen goede telefoon had. De buurvrouw zou van het feit dat uw moeder geen goede telefoon had op de hoogte zijn omdat toen u nog studeerde uw moeder u belde met de gsm van de buurvrouw wanneer ze ongerust was (CGVS (...), p. 17). U stopte echter al met uw studies in juni of juli 2018, terwijl u rond november 2018 naar Altavista zou verhuisd zijn (CGVS, p. 5, p. 10), dan is het toch zeer eigenaardig dat uw moeder terwijl u studeerde al beroep zou kunnen doen op de gsm van uw buurvrouw in Altavista. Bovendien verkondigt uw echtgenoot ook dat uw moeder achter gesloten deuren leefde en niet meer buitenkwam (CGVS (...), p. 17), terwijl ze volgens uw verklaringen net vaak van 's ochtends vroeg tot 's avonds heel laat in het huis van uw broer was om voor zijn kinderen te zorgen en er soms zelfs overnachtte (CGVS, p. 23). Dat jullie ook over deze incidenten en de omstandigheden waarin jullie erover hoorden verschillende verklaringen afleggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede.

U zou ook op 6 januari 2020 samen met uw echtgenoot klacht zijn gaan indienen bij de PNC. Wederom slagen jullie er echter niet in om coherente verklaringen hierover af te leggen. U verklaart namelijk dat toen u klacht bent gaan indienen, de politieagente bij het horen van uw verhaal en uw verleden, zou gezegd hebben dat u veel geluk heeft gehad dat u tot op de dag van vandaag niet werd vermoord (CGVS, p. 20), waaruit toch op te maken valt dat zij uw verhaal serieus nam. Uw echtgenoot daarentegen beweert dat deze politieagente ervan overtuigd was dat hij zelf een bendelid was en hierover insinuaties bleef maken en dus jullie klacht net niet serieus nam (CGVS (...), p. 13). Bovendien deed u vervolgens geen enkele moeite om naar de politie te stappen over de papiertjes die jullie vonden op uw koer of over de mannen in telecomuniform die vragen kwamen stellen over u in uw wijk. Uw echtgenoot beweert dat naar de politie gaan met deze papiertjes niets zou hebben opgebracht, gezien de houding van de politie. Gevraagd waarom hij plots denkt dat de politie niets doet vier dagen nadat hij wel klacht is gaan indienen, argumenteert hij dat de politie u nog niet had gecontacteerd hierover in tussentijd, dus dat ze duidelijk niets ondernamen. Jullie deden echter zelf ook geen enkele moeite om de klacht na 6 januari 2020 zelf verder op te volgen. Erop gewezen dat ze jullie net serieuzer zouden kunnen nemen gezien u meer informatie kon geven, haalt hij een eerdere slechte ervaring met de politie aan, waarbij de politie niets deed (CGVS 20/12702, p. 13, 19-20). Het is echter uitermate vreemd dat hij door een eerdere ervaring geen vertrouwen had in de politie, jullie vervolgens wel klacht gaan indienen op 6 januari 2020, en vier dagen later, zonder zelf enige moeite te hebben gedaan om deze klacht nog verder op te volgen, alweer helemaal jullie vertrouwen in de politie verloren zijn.

Tevens zou u uw reis naar België al geboekt hebben voor uw problemen omdat u in België op huwelijksreis zou komen en hier vrienden zou hebben (CGVS, p. 12). Uw echtgenoot beweert hiervoor een uitnodiging te hebben gehad, en wordt in de gelegenheid gesteld deze te bezorgen aan het CGVS. Het CGVS heeft tot op heden echter nog niets hierover ontvangen (CGVS (...), p. 10-11). Bovendien werd jullie bij DVZ specifiek gevraagd of er een bepaalde reden was waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. Uw echtgenoot antwoordde hierop simpelweg 'nee' op, en u haalde slechts aan dat u op YouTube opzocht wat de mogelijkheden waren en zag dat België hulp biedt (DVZ verklaring 25 juni 2020, p. 11, punt 27; DVZ verklaring 25 juni 2020 (...), p. 11, punt 27). Jullie verkondigen beiden nochtans aan het CGVS dat jullie naar België kwamen omwille van vrienden die jullie hadden, en zij degene waren die u vertelden dat jullie hier hulp konden verkrijgen alvorens zelf opzoekingen te doen op het internet (CGVS (...), p. 11; CGVS, p. 12). Dat u dit dan achterwege liet bij DVZ, doet ook vragen rijzen bij de verklaringen over jullie zogenaamde huwelijksreis.

Wat betreft de diefstal van eind 2017 die u aanhaalt waarbij u werd vastgegrepen door een man, dient erop gewezen te worden dat u het naliet om hierover iets te vermelden bij DVZ. U hebt deze man vervolgens ook niet meer teruggezien (CGVS, p. 21). Het is verder ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat u beweert na dit incident besloten te hebben dat u niet langer bij Intelfon wilde werken (CGVS, p. 16), maar er vervolgens nog tot 31 oktober 2019 bleef werken (CGVS, p. 21). Hierop gewezen, argumenteert dat u dat u geen ander werk zou kunnen vinden waar u dezelfde hoeveelheid geld zou kunnen verdienen (CGVS, p. 21), terwijl u dan in oktober 2019, onder andere door de druk die hoog lag op uw werk, er dan toch voor koos om minder geld te verdienen en dichterbij huis te werken (CGVS, p. 10). Hoe dan ook stopte u met deze job, vond u vervolgens ook een nieuwe job en vermeldt u geen andere problemen in verband met deze job (CGVS, p. 19).

Wat betreft het incident op de bus waarbij u werd bedreigd met een pistool door een man in november 2017, dient er eerst al op gewezen te worden dat uw verklaringen bij DVZ hierover verschillen van uw verklaringen aan het CGVS. Bij DVZ vermeldde u namelijk dat de man een pistool tussen uw ribben zou hebben geplaatst (DVZ vragenlijst 25 juni 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat hij het tegen uw heupen zou hebben geduwd (CGVS, p. 17). Bovendien is het uitermate vreemd dat hij van u wilde dat u mee met hem van de bus zou gaan, u zou bedreigd hebben met de dood indien u dit niet deed en zelfs een pistool tegen u zou gehouden hebben, u vervolgens weigerde en u zelfs melding maakt dat hij u sloeg, maar hij dan toch zonder meer, zonder u van de bus is gestapt (CGVS, p. 17). Hoe dan ook, u zag ook deze man vervolgens niet meer terug (CGVS, p. 21).

Ook over de problemen die u in Las Margaritas zou hebben gehad, rijzen er heel wat vragen. Zo zouden uw problemen daar begonnen zijn in 2015 (CGVS, p. 20), maar zou u er wel zijn blijven wonen tot november 2018 (CGVS, p. 5). U haalt bij het CGVS wel aan dat u door de problemen die u hebt gekend voor korte periodes bij tantes bent gaan wonen (CGVS, p. 5), maar liet het na om hiervan iets te vermelden bij DVZ, wat toch vreemd is gezien deze 'korte' periodes toch om ongeveer een jaar blijken te gaan (CGVS, p. 7). U verklaart ook dat toen u aangifte ging doen u aan de politieagente ook over uw verleden vertelde (CGVS, p. 20). In het exemplaar van de aangifte die u neerlegt, wordt echter geen enkele melding gemaakt van dan ook maar een van de incidenten die u zou hebben meegemaakt voor 5 januari 2020 (document 6). Bovendien bent u ondanks alle problemen nooit eerder naar de politie geweest, u beweert dat u geen vertrouwen had in de politie en dat de politie in Las Margaritas zich verstopte voor de benedeleden (CGVS, p. 25). Deze verklaringen komen echter niet overeen met uw eerdere beweringen dat de politie in Las Margaritas regelmatig huiszoekingen deed om na te gaan of de inwoners wel de eigenaars waren van huizen omdat benedeleden er regelmatig in huizen intrakken (CGVS, p. 15). Dat u ook hierover geen coherente verklaringen weet af te leggen, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de incidenten in Las Margaritas.

Tot slot geeft uw houding allerminst blijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt namelijk aan dat het een groot probleem is om te verhuizen in El Salvador en je een zone moet vinden waar dezelfde bende actief is (CGVS, p. 17). Nochtans zou u verhuisd zijn van een zone waar de bende MS actief is naar een zone waar de bende 18 is (CGVS, p. 6, p. 8). Toch deed u vervolgens niet eens de moeite om uw identiteitsdocumenten te laten aanpassen, terwijl u verklaart dat de benedeleden in Las Margaritas identiteitsdocumenten vroegen van iemand die ze niet herkennen en u duidelijk ook op de hoogte bent dat het in alle andere steden, in alle wijken de gewoonte is dat benedeleden de DUI vragen wanneer ze iemand niet onmiddellijk herkennen (CGVS, p. 8). Indien u werkelijk zoveel problemen hebt gehad met de benedeleden van de MS in Las Margaritas, en vervolgens zou verhuizen naar een gebied van een andere bende, zou men toch verwachten dat u enige moeite deed om dat adres op uw identiteitsdocumenten te laten aanpassen, gezien u duidelijk weet welk risico u loopt. Uw initiële excuus, dat uw DUI nog niet vervallen was, is uitermate zwak, gezien een vervallen DUI geen voorwaarde is om een nieuwe aan te vragen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). U pretendeert vervolgens dat u werkte voor een bedrijf dat u nooit toelating gaf verlof te nemen en de kans niet kreeg om dergelijke administratieve zaken in orde te brengen (CGVS, p. 13). U bleek echter op 18 september 2019, toen u ook nog bij Intelfon werkte, perfect in staat te zijn om samen met uw echtgenoot de vliegtickets voor jullie huwelijksreis te gaan boeken in een reisbureau (CGVS, p. 24).

In dit verband dient ook vermeld te worden dat u via Spanje naar België reisde. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, omdat u er met uw vrienden in België over gesproken had en zij u uit hadden gelegd dat als je documenten toont en de redenen uitlegt waarom je asiel aanvraagt, je asiel krijgt (CGVS, p. 12), kan niet overtuigen. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van u en uw echtgenoot, de identiteitskaart van uw echtgenoot, jullie reisinformatie, de eigendomsakte van het huis van uw moeder in Las Margaritas, uw rijbewijs en het tewerkstellingsbewijs van uw job bij Intelfon hebben slechts betrekking op uw identiteit, uw reisweg, de eigendommen van uw moeder in El Salvador en uw werk, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.

De WhatsApp-berichten die u neerlegt, kunnen ook bezwaarlijk dienen als bewijs, gezien deze door eender wie kunnen zijn verzonden en bijgevolg niet kunnen worden beschouwd als een objectieve bron. Bovendien is het zeer vreemd dat uw echtgenoot niet eens juist kan situeren wanneer jullie deze WhatsApp-berichten precies gekregen hebben. Hij beweert namelijk deze te hebben ontvangen op 20 februari 2020 (CGVS (...), p. 13). Uit de documenten die u neerlegt, blijkt echter dat jullie gecontacteerd werden op 28 februari 2020 (document 7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenoot C. A. G. M. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 mei 1998 te San Salvador. U woonde bij uw moeder en stiefvader in Colonia Santa Lucia, Mejicanos, San Salvador. U volgde in El Salvador studies psychologie, maar bent hiermee gestopt in december 2019. Naast uw studies werkte u ook in het bedrijf 'Mega Aire', dat van uw stiefvader is.

Terwijl u nog studeerde, kwam u op een keer terug van de universiteit met de bus en verwarden bendeleden u met iemand anders. Ze sloegen u en gooiden u van de bus. U bent kunnen vluchten en vertelde aan de politie wat er was gebeurd. Zij zeiden u dat ze zouden zien wat ze gingen doen.

In september 2019 plande u uw huwelijksreis naar België en kocht u uw tickets. Op 21 december 2019 huwde u met R. E. C. M. (...). U bent de volgende dag bij uw echtgenote in residentie Altavista ingetrokken, waar ook uw schoonmoeder woonde.

Op 5 januari 2020 ging u na uw werk uw echtgenote ophalen. Omdat de motor van uw echtgenote stuk was, moesten jullie de bus nemen. Jullie hadden die avond het plan om bij E. (...), de broer van uw echtgenote die ook in Residentie Altavista woonde, te gaan eten. De bus stopte echter niet op de halte waar hij normaal gezien moest stoppen. Hierop begonnen jullie heel hard te kloppen aan de deuren van de bus omdat jullie wilden vermijden dat jullie zouden moeten wachten tot de volgende halte waar het een heel gevaarlijke zone was. De bus stopte uiteindelijk op de hoek van de straat voor een voetbalveld, op een plek die geen echte halte was. Op dat moment werden jullie benaderd door drie bendeleden. Ze begonnen te roepen naar jullie, wilden weten wat jullie er deden. Ze namen jullie documenten af en zagen dat het adres op de documenten geen adres van de zone was. Uw echtgenote begon hierop de namen van eigenaars van winkels in de buurt op te noemen, maar ze geloofden jullie niet. Ze smeten jullie documenten op de grond, bedreigden jullie en zeiden jullie dat jullie er nooit meer mochten komen. U bent vervolgens naar de broer van Ruth gegaan, die jullie die avond naar het huis van uw moeder bracht. U stopte na dit incident ook met werken. Op 6 januari 2020 dienden jullie een klacht in bij de politie.

Op 10 januari 2020 keerden jullie terug naar het huis in Altavista. Jullie vonden er papiertjes op de patio met tekeningen van zowel de bende 18 als de bende MS. Tussen 12 januari 2020 en 14 januari 2020 werden jullie opgebeld door een buurvrouw. Zij vertelde u dat er personen gekleed in een uniform van een telecombedrijf waren langsgelopen in de buurt en allerlei vragen over jullie hadden gesteld.

U besliste in die periode om met uw vrienden in België te spreken en jullie besloten om gebruik te maken van de vliegtickets die jullie al hadden om naar België te komen. Jullie vertrokken uit El Salvador op 31 januari 2020, en vlogen via Panama en Spanje naar België, waar jullie op 1 februari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 10 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek ging uw schoonmoeder nog naar de politie om een nieuwe klacht in te dienen. Ze werd er echter niet serieus genomen en werd niet meer gecontacteerd hierover. Uw schoonmoeder besliste hierop om het huis te verlaten en ging bij de broer van uw echtgenote wonen.

Op 20 februari 2020 werden jullie gecontacteerd via WhatsApp door de detective die op jullie zaak was gezet. Hij was gaan aanbellen bij jullie huis, vroeg u of u naar het kantoor kon komen om bendeleden te identificeren en wou weten of jullie in de Verenigde Staten waren. U antwoorde hierop nee, maar hij liet u weten dat aangezien jullie niet meer in het land waren, de zaak zou worden afgesloten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenote, de identiteitskaarten (DUI) van u en uw echtgenote, uw reisinformatie, de aangifte die u deed bij de Nationale Burgerpolitie van El Salvador (PNC), een WhatsApp conversatie met de detective die uw zaak opvolgde, foto's van papiertjes met de tekeningen van de MS en de bende 18, de eigendomsakte van de woning van uw echtgenote in Altavista, de eigendomsakte van de woning van uw schoonmoeder in Las Margaritas en het betalingsbewijs van de woning van uw echtgenote in Altavista. Op 28 januari en 29 januari 2021 bezorgde uw echtgenote en uw advocaat het CGVS via e-mail nog een kopie van het rijbewijs van uw echtgenote en haar tewerkstellingsbewijs van Intelfon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielaanvraag blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenote, R. E. C. M. (...). Gezien er ten aanzien van uw echtgenote een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenote is gebaseerd op de volgende motieven:

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 261 229, is de echtgenote van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 231. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen van mening zijn dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen bedenkingen maakt bij het feit dat zij zich vaak vergissen *qua* datum en chronologie, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Er wordt niet betwist dat hier in het relaas inderdaad soms vergissingen tegen werden gemaakt.

Als men echter haar hele relaas erop naleest, dan zal men vaststellen dat de vluchtmotieven van de verzoekende partij en haar echtgenoot niet bestaan uit één simpel feit.

Als sinds 2011 heeft zij problemen met benedeleden. Hierna zijn de problemen nooit gestopt, doch allerlei nieuwe problemen van diverse aard met de benedeleden zijn zich blijven aandienen (gaande van drugs verstopping in het dak, tot ongewenste aanrakingen, het afnemen/“uitlenen” van haar vervoermiddel (moto) tot het achterlaten van dreigbrieven.

Men moet er rekening mee houden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot getraumatiseerd zijn door hetgeen gebeurd is. Zo stelt “Mens en Gezondheid” (<https://mens-en-gezondheid.infonu.nl/aandoeningen/191901-geheugenverlies-oorzaken-van-verlies-van-geheugenfunctie.html>):

Het geheugen is een plaats waar mensen informatie opslaan, bewaren en terughalen. Wanneer er schade optreedt aan het deel van de hersenen dat deze functies uitvoert, treedt mogelijk geheugenverlies op. Geheugenverlies is een symptoom waarbij een patiënt een abnormaal niveau van vergeetachtigheid en onvermogen ervaart om gebeurtenissen uit het verleden op te roepen en/of om nieuwe gebeurtenissen te onthouden. Dit is meestal een gevolg van schade aan de hersenen door een ziekte, letsel of overmatige emotionele stress, maar ook omgevingsfactoren spelen een rol. Geheugenverlies is tijdelijk of permanent. Sommige oorzaken van een verlies van de geheugenfunctie zijn om te keren of verbeteren na verloop van tijd, terwijl andere oorzaken permanent zijn en mogelijk verergeren. De behandeling van geheugenverlies hangt af van de oorzaak van geheugenverlies Aldus mogen de vergissingen van de verzoekende partij en haar echtgenoot toch enigszins gerelativeerd worden.”

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat hun relaas perfect gelinkt kan worden aan de rapporten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), waarna zij citeren uit de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020. Dat verzoekster wel degelijk in het oog liep, bevestigen volgens verzoekende partijen de incidenten op de bus, op de moto en ook nadien toen ze haar broer ging bezoeken. De finale *trigger* om hen met de dood te bedreigen lag volgens verzoekende partijen in het feit dat verzoekster haar broer ging bezoeken in een andere zone. Verzoekende partijen stellen dat dit banaal kan lijken, maar dat het dat niet is. Zij menen dat hier één en ander over kan worden teruggevonden in de *Country Policy and Information Note “El Salvador: Fear of gangs”* van UK Home Office van januari 2021, waaruit zij vervolgens citeren. Als men dit leest, dan kan men niet stellen dat hun verklaringen in grote lijnen ongeloofwaardig zijn, aldus verzoekende partijen, die menen dat wat hen is overkomen exact hierin staat.

Verzoekende partijen betogen verder:

“Er kan evenmin gesteld worden dat de verzoekende partij haar problemen niet zo goed als mogelijk heeft trachten te bewijzen.

Zo liggen er verschillende bewijzen voor, waaronder de klacht die zij neerlegde, haar opvolging hiervan (in tempore non suspecto) via Whatsapp, evenals de dreigbrieven.

De verwerende partij zou dit beter met de nodige ernst bekijken i.p.v. zich blind te staren op een aantal tijdsgebonden vergissingen van de verzoekende partij en haar echtgenoot.

Ook haar adres heeft zij met de eigendomsakte trachten te bewijzen. Suggesteren dat zij de luxe zou hebben gehad om niet in haar woning te wonen (en aldus meerdere woningen zou hebben gehad), is een beetje absurd wanneer men rekening houdt met haar sociaal-economisch profiel.

Dit getuigt dan ook van een beetje te veel fantasie pour les besoins de la cause door tegenpartij.

Verzoekende partij wenst nog toe te voegen dat haar moeder, door hun problemen, tijdelijk verhuisd is naar een familielid. Zij is na een tijdje teruggekeerd naar de gezinswoning, waar zij alweer met de benedeleden werd geconfronteerd. Zij is al op leeftijd, heeft kanker en bijgevolg een zeer zwakke gezondheid, de enige reden volgens de verzoekende partij waarom haar moeder nog een klein beetje ontzien werd door de benedeleden waarmee ze geconfronteerd werd na haar terugkeer.”

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en verwijten haar hun risicoprofiel niet correct te hebben ingeschat. Zij stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit (een) niet nader genoemde bron(nen).

Verzoekende partijen voegen hier nog het volgende aan toe:

“Met de huidige coronacrisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven hebben. Immers, niet alleen zal de verzoekende partij geconfronteerd worden door bendes die haar afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt de *Country Policy and Information Note “El Salvador: Fear of gangs”* van UK Home Office van januari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. Op 20 september 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een USB-stick neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor de bendes. Zij halen verschillende incidenten aan die tot hun vlucht hebben geleid. Zij stellen vooreerst dat het dak van het huis waarin verzoekster sinds 2011 met haar moeder woonde door bendeleden gebruikt werd om drugs te verbergen. In 2015 zou een bendelid zich hebben willen verstoppen in het huis, doch op aandringen van de moeder van verzoekster zijn vertrokken. Verzoekster zou in die periode toen zij rond drie uur 's nachts thuis kwam van haar werk zijn aangesproken door een bendelid die haar zei dat ze niet meer zo laat mocht thuiskomen. Hierop zou zij van werk veranderd zijn. Eind 2017 zou verzoekster, toen zij terugkeerde van haar nieuwe werk bij een telecombedrijf, zijn geslagen door een man die haar ketting probeerde te stelen. Zij zou zich hebben kunnen losmaken en zijn weggelopen. In november 2017 zou een man op de bus naast verzoekster zijn komen zitten en allerhande vragen gesteld hebben. De man zou haar ook gezegd hebben dat hij op zoek was naar een meisje zoals haar en haar geboden hebben in te stappen in een wagen die achter de bus reed. Hoewel de man een pistool tegen haar heupen geduwd zou hebben en haar beledigingen zou hebben toegeschreeuwd, zou verzoekster geweigerd hebben met hem af te stappen, waarna hij haar sloeg en riep dat ze zou sterven en uit de bus stapte. Ook halen verzoekende partijen aan dat de bendeleden in Las Margaritas aan verzoekster vroegen om een blokje om te rijden om te kijken of er politie in de buurt was omdat zij een motor had. Twee keer zouden de bendeleden haar hebben verplicht om haar motor af te geven. Rond november 2018 zou verzoekster naar Altavista verhuisd zijn. Zij zou van de bendeleden in Las Margaritas een week de tijd gekregen hebben om andere mensen in haar huis te laten intrekken, zo niet zouden zij het huis innemen. Op 5 januari 2020 zouden verzoekende partijen, omdat de bus niet aan de juiste halte stopte, in een gevaarlijke zone zijn terechtgekomen, waar zij werden omsingeld door drie bendeleden, die hen vragen stelden over hun afkomst en ermee dreigden hen te vermoorden indien zij nog in de zone zouden komen. Verzoekende partijen zouden hebben kunnen weglopen en later die avond naar het huis van de moeder van verzoeker zijn gegaan. De volgende dag zouden zij klacht hebben ingediend in het politiekantoor van San Salvador. Op 10 januari 2020 zouden verzoekende partijen even zijn teruggekeerd naar het huis in Altavista om er kledij op te halen. Verzoeker zou er op de koer enkele papertjes met tekeningen van zowel de MS als de bende 18 hebben gevonden. De week erna zou verzoekster zijn gecontacteerd door haar buurvrouw, die haar zou hebben laten weten dat er mannen in een uniform van het gsm-bedrijf Claro vragen waren komen stellen over haar. Toen zou verzoekster beslist hebben om de vliegtuigtickets die zij al had voor haar huwelijksreis te gebruiken om in België asiel aan te vragen. Verzoekende partijen verlieten El Salvador op 31 januari 2020. In februari 2020 zou de moeder van verzoekster nog klacht hebben ingediend bij de politie, die haar slechts aangeraden zou hebben om te verhuizen. In België zou verzoekster nog gecontacteerd zijn door haar buurvrouw, die haar vertelde dat er nog een man naar haar was komen vragen. Zij zou ook gecontacteerd zijn via *WhatsApp* door iemand die beweerde de detective te zijn die haar zaak opvolgde. Verzoeker haalde nog aan dat hij geslagen en van de bus gegooid werd door bendeleden die hem verwarden met iemand anders.

Ter staving van hun vluchtrelaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure de aangifte die verzoekster deed bij de Nationale politie neer, alsook fotokopieën van hun paspoorten en identiteitskaarten (DUI), van hun reisinformatie, van een *WhatsApp*-conversatie met de detective die de zaak van verzoekster opvolgde, van foto's van de briefjes met tekeningen van zowel de MS als de bende 18, van de eigendomsakte en het betalingsbewijs van de woning van verzoekster in Altavista, van de eigendomsakte van de woning van de moeder van verzoekster in Las Margaritas, van het rijbewijs van verzoekster en van een tewerkstellingsbewijs van verzoekster bij een telecombedrijf (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'documenten').

De paspoorten, de identiteitskaart, de reisinformatie, de eigendomsakte van het huis van de moeder van verzoekster in Las Margaritas, het rijbewijs van verzoekster en het tewerkstellingsbewijs van verzoekster bij een telecombedrijf hebben slechts betrekking op de identiteit, de reisweg, de eigendommen van de moeder van verzoekster in El Salvador en verzoeksters werk. Dit zijn elementen die hier momenteel niet ter discussie staan, doch die het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet staven. Uit de eigendomsakte en het betalingsbewijs van de woning van verzoekster in Altavista kan hoogstens blijken

dat verzoekster in 2018 eigenaar is geworden van een woning in Altavista. Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoekende partijen daar problemen hebben gekend met bendeleden. De *WhatsApp*-berichten die verzoekende partijen neerleggen, kunnen door om het even wie zijn verzonden en kunnen dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien is het zeer vreemd dat verzoeker niet eens juist kan situeren wanneer hij en verzoekster deze *WhatsApp*-berichten precies gekregen hebben. Hij beweert namelijk deze te hebben ontvangen op 20 februari 2020 (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13), terwijl uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoekende partijen op 28 februari 2020 gecontacteerd werden. Ook de tekeningen kunnen door om het even wie gemaakt zijn, zodat de stukken die verzoekende partijen daarvan bijbrengen niet kunnen worden beschouwd als objectief bewijs dat de bendeleden deze tekeningen aan de woning van verzoekster in Altavista zouden hebben achtergelaten. De door verzoekende partijen voorgelegde aangifteakte van de klacht die verzoekster bij de Nationale politie zou hebben ingediend bevat louter de verklaringen van verzoekster over (enkele van) de door haar aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien stemt het adres dat op deze aangifteakte staat genoteerd niet overeen met de adressen die verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS heeft opgegeven van haar woonplaats in Altavista. Ook wordt in deze aangifte geen enkele melding gemaakt van ook maar een van de incidenten die verzoekster zou hebben meegemaakt voor 5 januari 2020, wat bizar is.

De *Country Policy and Information Note "El Salvador: Fear of gangs"* van UK Home Office van januari 2021 die verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen, heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en vermeldt noch verzoekster, noch verzoeker. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoekende partijen tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Ter terechtzitting legden verzoekende partijen nog een aanvullende nota neer met een USB-stick. Volgens deze aanvullende nota zou hierop een opname te vinden zijn die door de broer van verzoekster vanuit zijn kamer werd gemaakt terwijl de bendeleden naar het huis van verzoekende partijen kwamen om hen te zoeken. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun aanvullende nota voorhouden, spreken deze beelden allerminst voor zich. Op deze opname is enkel een raam te zien waarvan de gordijnen naar beneden zijn en waarachter vaagweg enkele personen te zien zijn. Er kan evenwel niet worden opgemaakt waar deze beelden gemaakt zijn, wanneer deze gemaakt zijn, door wie ze gemaakt zijn en wie erin figureert. Bovendien kan een dergelijke opname eenvoudig in scene worden gezet, zodat de bewijswaarde ervan hoe dan ook uiterst beperkt is. Er zijn ook stemmen en ademhaling te horen op deze opname, doch wat gezegd wordt is duidelijk niet in de taal van de rechtspleging en de opname is niet voorzien van een transcriptie en een voor eensluidend verklaarde vertaling daarvan conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen rekening kan houden met wat er tijdens de opname gezegd wordt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekende partijen voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend in Las Margaritas – het gaat om een bendelid dat zich in 2015 zou hebben willen verstoppen in het huis van verzoeksters moeder, om een poging tot diefstal eind 2017, om een incident op de bus en om bendeleden die de motor van verzoekster gebruikten –, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de diefstal van eind 2017 die u aanhaalt waarbij u werd vastgegrepen door een man, dient erop gewezen te worden dat u het naliet om hierover iets te vermelden bij DVZ. U hebt deze man vervolgens ook niet meer teruggezien (CGVS, p. 21). Het is verder ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat u beweert na dit incident besloten te hebben dat u niet langer bij Intelfon wilde werken (CGVS, p. 16), maar er vervolgens nog tot 31 oktober 2019 bleef werken (CGVS, p. 21). Hierop

gewezen, argumenteert dat u dat u geen ander werk zou kunnen vinden waar u dezelfde hoeveelheid geld zou kunnen verdienen (CGVS, p. 21), terwijl u dan in oktober 2019, onder andere door de druk die hoog lag op uw werk, er dan toch voor koos om minder geld te verdienen en dichterbij huis te werken (CGVS, p. 10). Hoe dan ook stopte u met deze job, vond u vervolgens ook een nieuwe job en vermeldt u geen andere problemen in verband met deze job (CGVS, p. 19).

Wat betreft het incident op de bus waarbij u werd bedreigd met een pistool door een man in november 2017, dient er eerst al op gewezen te worden dat uw verklaringen bij DVZ hierover verschillen van uw verklaringen aan het CGVS. Bij DVZ vermeldde u namelijk dat de man een pistool tussen uw ribben zou hebben geplaatst (DVZ vragenlijst 25 juni 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat hij het tegen uw heupen zou hebben geduwd (CGVS, p. 17). Bovendien is het uitermate vreemd dat hij van u wilde dat u mee met hem van de bus zou gaan, u zou bedreigd hebben met de dood indien u dit niet deed en zelfs een pistool tegen u zou gehouden hebben, u vervolgens weigerde en u zelfs melding maakt dat hij u sloeg, maar hij dan toch zonder meer, zonder u van de bus is gestapt (CGVS, p. 17). Hoe dan ook, u zag ook deze man vervolgens niet meer terug (CGVS, p. 21).

Ook over de problemen die u in Las Margaritas zou hebben gehad, rijzen er heel wat vragen. Zo zouden uw problemen daar begonnen zijn in 2015 (CGVS, p. 20), maar zou u er wel zijn blijven wonen tot november 2018 (CGVS, p. 5). U haalt bij het CGVS wel aan dat u door de problemen die u hebt gekend voor korte periodes bij tantes bent gaan wonen (CGVS, p. 5), maar liet het na om hiervan iets te vermelden bij DVZ, wat toch vreemd is gezien deze 'korte' periodes toch om ongeveer een jaar blijken te gaan (CGVS, p. 7). U verklaart ook dat toen u aangifte ging doen u aan de politieagente ook over uw verleden vertelde (CGVS, p. 20). In het exemplaar van de aangifte die u neerlegt, wordt echter geen enkele melding gemaakt van dan ook maar een van de incidenten die u zou hebben meegemaakt voor 5 januari 2020 (document 6). Bovendien bent u ondanks alle problemen nooit eerder naar de politie geweest, u beweert dat u geen vertrouwen had in de politie en dat de politie in Las Margaritas zich verstopte voor de benedeleden (CGVS, p. 25). Deze verklaringen komen echter niet overeen met uw eerdere beweringen dat de politie in Las Margaritas regelmatig huiszoekingen deed om na te gaan of de inwoners wel de eigenaars waren van huizen omdat benedeleden er regelmatig in huizen intrakken (CGVS, p. 15). Dat u ook hierover geen coherente verklaringen weet af te leggen, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de incidenten in Las Margaritas."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat verzoekster al sinds 2011 problemen heeft met benedeleden, dat hun relaas perfect gelinkt kan worden aan de rapporten van het CGVS – waarin in het algemeen gewag wordt gemaakt van geweld tegen vrouwen –, dat verzoekster wel degelijk in het oog liep en dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekende partijen nog opmerken dat men er rekening mee moet houden dat zij door wat gebeurd is getraumatiseerd zijn, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekende partijen leggen geen attesten voor die het bestaan van een trauma in hun hoofde kunnen staven. Met een dergelijk summier betoog slagen zij er niet in de hierboven vastgestelde omissies, inconsistenties en onaannemelijkheden in hun verklaringen te verklaren of te verschonen.

Het betoog van verzoekende partijen in hun verzoekschriften is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielaanvraag, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend na haar verhuis van Las Margaritas naar Altavista, wijst de adjunct-commissaris-generaal er vooreerst op goede gronden op dat verzoekende partijen er niet in slagen om eenduidige, coherente verklaringen af te leggen over hun woonplaats, waar de door hen voorgehouden problemen aan gekoppeld zijn. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

"Zo beweert u dat u in november 2018 in residentie Altavista, Ilopango ging wonen. Gevraagd naar het exact adres in Altavista, geeft u residentie Altavista, Poligono 11, huisnummer 265 op (CGVS, p. 5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u dan weer als adres residentie Altavista, wijk H, nummer 265S optekenen (verklaring DVZ, p. 6, punt 10). Uit de eigendomsakte van uw woning in Altavista valt

echter op te maken dat het adres residentie Altavista, Poligono H, lot 173 zou zijn (document 9). In de aangifteakte van de politie staat genoteerd: Altavista, Polígono H, Pasaje 6 Norte #173, Ilopango (document 6). Dat u noch bij DVZ, noch bij het CGVS uw juiste adres kan geven is uitermate vreemd. Uw echtgenoot kan helemaal geen adres geven van jullie woonplaats in Altavista en argumenteert dat hij er slechts enkele dagen woonde. Hij kwam u er echter ook al bezoeken sinds eind 2018, dus dit valt bezwaarlijk een goed excuus te noemen (CGVS (...), p. 5-6). Bovendien situeerde hij bij DVZ de residentie waar u woonde als zijnde in Soyapango (Verklaring DVZ (...), p. 6, punt 10), terwijl uit de eigendomsakte die u neerlegt blijkt dat deze gelegen is in Ilopango (document 9). Het is uitermate vreemd dat geen van jullie beiden erin slaagt om het volledige of correcte adres te geven van uw woonplaats. Bovendien heeft u ook betrekkelijk veel moeite om de periode dat u er woonde te situeren. Zo stelt u initieel dat u er van eind 2018 tot 5 januari 2019 woonde, en herhaalt u tweemaal dat het om 2019 gaat. Pas wanneer u erop gewezen wordt dat dit betekent dat u er slechts enkele maanden hebt gewoond, past u uw antwoord aan naar 5 januari 2020 (CGVS, p. 5). U legt wel de eigendomsakte en een betalingsbewijs neer van uw huis in Altavista (document 9 en document 11), maar dit toont slechts aan dat dit om uw eigendom gaat en kan niet aantonen dat jullie er ook effectief gewoond hebben.”

Door in hun verzoekschriften te stellen dat verzoekster haar adres met de eigendomsakte heeft trachten te bewijzen en dat de suggestie dat zij de luxe zou hebben gehad om niet in haar woning te wonen “een beetje absurd (is) wanneer men rekening houdt met haar sociaal-economisch profiel”, weerleggen verzoekende partijen niet dat de eigendomsakte en het betalingsbewijs van het huis van verzoekster in Altavista slechts aantonen dat dit om verzoeksters eigendom gaat en niet kunnen aantonen dat verzoekende partijen er ook effectief gewoond hebben. Het is dan ook niet uitgesloten dat verzoekster ondanks de aankoop van haar woning in Altavista steeds bij haar moeder in Las Margaritas is blijven wonen, wat de incoherente verklaringen van verzoekende partijen over het adres van de woonst in Altavista en over de periode dat verzoekster er zou hebben gewoond kan verklaren. Indien dit het geval zou zijn, zou dit erop wijzen dat verzoekster nooit problemen heeft gekend in Altavista en dat ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar aangehaalde problemen in Las Margaritas nog verder wordt onderuit gehaald. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partijen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zo overwoog de adjunct-commissaris-generaal wat betreft de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Altavista in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster verder als volgt:

“Daarnaast leggen u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af over uw problemen in Altavista. Zo verklaren jullie allebei dat jullie de bus moesten nemen naar uw broer E. (...), omdat uw motor kapot was. U beweert echter dat uw motor kapot ging op 30 of 31 december 2019 (CGVS, p. 11), terwijl uw echtgenoot stelt dat uw motor begin januari 2020 kapot ging (CGVS (...), p. 9). Nog volgens uw echtgenoot zouden jullie nadat de bus niet stopte aan de halte waar jullie wilden uitstappen jullie heel hard op de deuren hebben geklopt (CGVS (...), p. 14). Echter, gevraagd wat jullie deden toen de bus niet stopte, beweert u dat jullie niets deden, dat jullie niets konden doen en u gewoon eens naar de buschauffeur keek in zijn achteruitkijkspiegel (CGVS, p. 22). Uw echtgenoot licht verder toe dat waar de bus vervolgens stopte geen echte halte zou zijn en de volgende halte nog op drie minuten met de bus lag (CGVS (...), p. 14, 16). U vertelt daarentegen dat de plaats waar jullie afstapten wel een echte halte was en benoemt deze zelfs als ‘de halte van het voetbalveld’ (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalt u slechts dat het op zich wel een halte is, maar er gewoon niemand uitstapt (CGVS, p. 23). Deze poging tot verschoning kan echter niet overtuigen, gezien uw echtgenoot pretendeert dat de enige reden waarom de bus er stopte, was omdat jullie zo hard op de deuren hebben geklopt (CGVS (...), p. 16), en jullie hierover ook al verschillende verklaringen afleggen.

Ook jullie verklaringen over de daaropvolgende aanvaring met de drie bendeleden zijn tegenstrijdig. U verklaart namelijk initieel dat de bendeleden jullie duwden tegen de muur toen ze jullie benaderden (CGVS, p. 18), terwijl uw echtgenoot beweert dat ze geen lichamelijk geweld hadden gebruikt (CGVS 20/1270, p. 17). Geconfronteerd hiermee, poneert u dat u helemaal niet bedoelde dat ze jullie letterlijk duwden, maar dat u daarmee bedoelde dat ze u omsingelden en jullie zo naar de muur stuurden (CGVS, p. 22). Nochtans had u eerder expliciet vermeld dat ze u duwden tegen de muur én omsingelden (CGVS, p. 18). Nog volgens uw verklaringen geloofden de bendeleden niet dat jullie van de buurt waren en zou u hierop namen van winkels in de buurt zijn beginnen opnoemen (CGVS, p. 18). Uw echtgenoot beweert dan weer dat u de namen van eigenaars van winkels aan de bendeleden gaf (CGVS (...), p. 14, p. 17). Gewezen op de verklaringen van uw echtgenoot, herhaalt u slechts dat u de namen van de winkels gaf, maar kan u geen verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 22). Verder is het uitermate vreemd dat uw echtgenoot beweert dat ze jullie portefeuilles hebben

afgenomen om uw documenten te kunnen bekijken (CGVS (...), p. 14), terwijl u stelt dat jullie jullie DUI's gewoon hebben overhandigd (CGVS, p. 18). Dat jullie er niet in slagen om eenduidige verklaringen af te leggen over dit incident ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook over de daaropvolgende gebeurtenissen zijn jullie verklaringen niet coherent. Zo zouden jullie de avond van 5 januari 2020 naar uw schoonmoeder zijn gegaan, waar jullie verbleven hebben tot jullie vertrek uit El Salvador. Echter gevraagd naar uw woonplaatsen tot aan uw vertrek haalt u slechts Apopa, Las Margaritas en Altavista aan. Wanneer u hierop nog eens expliciet gevraagd wordt of u nog op andere plaatsen hebt verbleven, beweert u wel dat u door uw eerdere problemen bij tantes hebt verbleven, maar vermeldt u niets over uw schoonfamilie (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, werpt u eerst op dat u dacht dat er gevraagd werd naar uw werkelijke woonplaatsen. U wordt er vervolgens aan herinnerd dat u zelf andere verblijfplaatsen aanhaalde en poneert hierop dat u met kortere periode een jaar of acht maanden bedoelde (CGVS, p. 7). Dit kan echter niet overtuigen gezien jullie ook nog eens andere verklaringen afleggen over jullie bezigheden in de periode dat u bij uw schoonmoeder verbleef. Uw echtgenoot beweert namelijk te zijn gestopt met werken op 5 januari 2020 (CGVS (...), p. 5). U verklaart echter dat uw echtgenoot na 5 januari 2020 wel nog is blijven doorwerken in de zaak van zijn stiefvader (CGVS, p. 10). Bovendien zouden jullie op 10 januari 2020 nog eens zijn teruggekeerd naar uw wijk in Altavista, ondanks de bedreigingen van bendes dat jullie je er niet meer mochten laten zien. Gevraagd waarom u op 10 januari terugkeerde en niet aan uw broer vroeg om spullen bijeen te zoeken, verkondigt u dat u niet van uw broer kon verwachten dat hij alles bij elkaar zou rapen en u zelf wilde kiezen wat u meeding nemen (CGVS, p. 23). Dat jullie echter zo een risico zouden nemen om de juiste spullen te hebben, terwijl de bendeleden jullie bedreigd hadden met de dood indien jullie zouden terugkeren naar de wijk, ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Tevens zouden jullie er die dag papertjes hebben teruggevonden met tekeningen van de MS en de bende 18. Jullie zouden zich hierop hebben afgevraagd hoe de bendeleden de link hadden gelegd met uw huis (CGVS, p. 19). Nochtans beweerde u ook uw exacte adres te hebben gegeven aan de bendeleden op 5 januari 2020 (CGVS, p. 22). Dat u zich dan moest afvragen hoe ze zouden weten waar jullie woonden, is op zijn minst eigenaardig te noemen. Ook over deze teruggevonden papertjes leggen u en uw echtgenoot overigens tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw echtgenoot hebben jullie burens jullie namelijk uitgelegd dat ze gezien hebben dat individuen op twee of drie verschillende momenten deze papertjes zijn komen gooien (CGVS, p. 18). U beweert dan weer dat een van uw burens de papertjes slechts heeft zien liggen op uw koer, maar dat u er voor de rest niets over weet (CGVS, p. 23). Uw poging tot verschoning, dat uw buurvrouw helemaal niet bedoelde dat ze iemand die papertjes had zien smijten, maar dat ze er twee of drie heeft zien liggen, kan niet overtuigen. Uw echtgenoot stelt namelijk dit niet van uw buurvrouw te hebben vernomen, maar van uw moeder (CGVS (...), p. 19). U voegt nog toe dat u denkt dat u op 10 januari 2020 drie papertjes terug vond (CGVS, p. 23), nochtans bezorgden jullie aan het CGVS vier verschillende afbeeldingen van papertjes die jullie terugvonden op uw koer (document 8). Dat u zich het aantal niet zou herinneren, terwijl het terugvinden van die papertjes jullie deden beseffen hoe serieus uw problemen waren, kan niet overtuigen (CGVS, p. 19, p. 23). Bovendien verkondigt uw echtgenoot bij DVZ dat jullie deze papertjes begonnen te krijgen nadat jullie thuis waren geweest (vragenlijst DVZ (...) 25 juni 2020, p. 2, punt 5). Bij het CGVS legt uw echtgenoot onsamenhangende verklaringen af over het moment dat de tekeningen gegooid en door jullie gezien werden. Op de vraag wanneer jullie die gezien hebben, antwoordt hij eerst eerder naast de kwestie dat jullie naar huis moesten omdat jullie zonder kleren waren. Bij de vraag naar de datering van die terugkeer, stelt hij dat dat op 10 januari was en dat ze jullie daar komen zoeken zijn twee of vier dagen na jullie aanwezigheid in het huis. Op de vraag of u dan onmiddellijk al die tekeningen gevonden hebt toen u daar in het huis was, antwoordt hij naast de kwestie dat de burens alles vertellen, dat zijn partner een foto zal hebben van de koer en een omstandige uitleg over de plaats vanwaar ze gegooid zijn en dat die individuen die briefjes op twee of drie verschillende momenten zijn komen smijten. Op de vraag of er na 10 januari nog briefjes zijn bezorgd, pikt hij terug 10 januari uit als de datum dat jullie de briefjes gevonden hebben en stelt hij zelf dan vast dat hij zichzelf wat verwart inzake de data. Er wordt uw echtgenoot tot twee keer toe gevraagd of ze nadat jullie deze papertjes vonden er nog meer aan jullie bezorgden, waarop hij tweemaal naast de kwestie antwoordt. Hij bevestigt wel dat de twee of drie keer dat bendeleden die tekeningen er gooiden, gebeurden voor dat jullie ze vonden op 10 januari 2020 (CGVS (...), p. 18-19), dit kan dus bezwaarlijk als na jullie huisbezoek worden beschouwd zoals hij voor DVZ liet uitschijnen.

Het is verder op zijn minst opmerkelijk te noemen dat dit incident op 10 januari 2020 zou hebben plaatsgevonden en er in de week die daarop volgde u gecontacteerd werd door een buurvrouw die vertelde dat twee mannen van een telecombedrijf in de wijk vragen zijn komen stellen over u (CGVS, p. 19), maar dat uw echtgenoot laatstgenoemde initieel situeert als tweede incident en het gooien van de tekeningen als derde (CGVS (...), p. 14). Verder beweert uw echtgenoot dat het uw buurvrouw is die jullie gecontacteerd heeft en niet uw moeder, omdat uw moeder achter gesloten deuren leefde en geen

goede telefoon had. De buurvrouw zou van het feit dat uw moeder geen goede telefoon had op de hoogte zijn omdat toen u nog studeerde uw moeder u belde met de gsm van de buurvrouw wanneer ze ongerust was (CGVS (...), p. 17). U stopte echter al met uw studies in juni of juli 2018, terwijl u rond november 2018 naar Altavista zou verhuisd zijn (CGVS, p. 5, p. 10), dan is het toch zeer eigenaardig dat uw moeder terwijl u studeerde al beroep zou kunnen doen op de gsm van uw buurvrouw in Altavista. Bovendien verkondigt uw echtgenoot ook dat uw moeder achter gesloten deuren leefde en niet meer buitenkwam (CGVS (...), p. 17), terwijl ze volgens uw verklaringen net vaak van 's ochtends vroeg tot 's avonds heel laat in het huis van uw broer was om voor zijn kinderen te zorgen en er soms zelfs overnachtte (CGVS, p. 23). Dat jullie ook over deze incidenten en de omstandigheden waarin jullie erover hoorden verschillende verklaringen afleggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede.

U zou ook op 6 januari 2020 samen met uw echtgenoot klacht zijn gaan indienen bij de PNC. Wederom slagen jullie er echter niet in om coherente verklaringen hierover af te leggen. U verklaart namelijk dat toen u klacht bent gaan indienen, de politieagente bij het horen van uw verhaal en uw verleden, zou gezegd hebben dat u veel geluk heeft gehad dat u tot op de dag van vandaag niet werd vermoord (CGVS, p. 20), waaruit toch op te maken valt dat zij uw verhaal serieus nam. Uw echtgenoot daarentegen beweert dat deze politieagente ervan overtuigd was dat hij zelf een bendelid was en hierover insinuaties bleef maken en dus jullie klacht net niet serieus nam (CGVS (...), p. 13). Bovendien deed u vervolgens geen enkele moeite om naar de politie te stappen over de papiertjes die jullie vonden op uw koer of over de mannen in telecomuniform die vragen kwamen stellen over u in uw wijk. Uw echtgenoot beweert dat naar de politie gaan met deze papiertjes niets zou hebben opgebracht, gezien de houding van de politie. Gevraagd waarom hij plots denkt dat de politie niets doet vier dagen nadat hij wel klacht is gaan indienen, argumenteert hij dat de politie u nog niet had gecontacteerd hierover in tussentijd, dus dat ze duidelijk niets ondernamen. Jullie deden echter zelf ook geen enkele moeite om de klacht na 6 januari 2020 zelf verder op te volgen. Erop gewezen dat ze jullie net serieuzer zouden kunnen nemen gezien u meer informatie kon geven, haalt hij een eerdere slechte ervaring met de politie aan, waarbij de politie niets deed (CGVS 20/12702, p. 13, 19-20). Het is echter uitermate vreemd dat hij door een eerdere ervaring geen vertrouwen had in de politie, jullie vervolgens wel klacht gaan indienen op 6 januari 2020, en vier dagen later, zonder zelf enige moeite te hebben gedaan om deze klacht nog verder op te volgen, alweer helemaal jullie vertrouwen in de politie verloren zijn.

Tevens zou u uw reis naar België al geboekt hebben voor uw problemen omdat u in België op huwelijksreis zou komen en hier vrienden zou hebben (CGVS, p. 12). Uw echtgenoot beweert hiervoor een uitnodiging te hebben gehad, en wordt in de gelegenheid gesteld deze te bezorgen aan het CGVS. Het CGVS heeft tot op heden echter nog niets hierover ontvangen (CGVS (...), p. 10-11). Bovendien werd jullie bij DVZ specifiek gevraagd of er een bepaalde reden was waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. Uw echtgenoot antwoordde hierop simpelweg 'nee' op, en u haalde slechts aan dat u op YouTube opzocht wat de mogelijkheden waren en zag dat België hulp biedt (DVZ verklaring 25 juni 2020, p. 11, punt 27; DVZ verklaring 25 juni 2020 (...), p. 11, punt 27). Jullie verkondigen beiden nochtans aan het CGVS dat jullie naar België kwamen omwille van vrienden die jullie hadden, en zij degene waren die u vertelden dat jullie hier hulp konden verkrijgen alvorens zelf opzoekingen te doen op het internet (CGVS (...), p. 11; CGVS, p. 12). Dat u dit dan achterwege liet bij DVZ, doet ook vragen rijzen bij de verklaringen over jullie zogenaamde huwelijksreis."

Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om deze motieven, waaruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal veel meer bedenkingen maakt dan enkel bedenkingen bij het feit dat zij zich vaak vergissen qua datum en chronologie, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat verzoekster al sinds 2011 problemen heeft met bendeleden, dat hun relaas perfect gelinkt kan worden aan de rapporten van het CGVS – waarin in het algemeen gewag wordt gemaakt van geweld tegen vrouwen –, dat de finale *trigger* om hen met de dood te bedreigen gelegen was in het feit dat zij de broer van verzoekster in een andere zone gingen bezoeken en dat dit niet banaal is, dat verzoekster wel degelijk in het oog liep en dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekende partijen nog opmerken dat men er rekening mee moet houden dat zij door wat gebeurd is getraumatiseerd zijn, herhaalt de Raad dat zij zich beperken tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en dat zij geen attesten voorleggen die het bestaan van een trauma in hun hoofde kunnen staven. Met een dergelijk summier betoog slagen verzoekende partijen er niet in de hierboven vastgestelde omissies, inconsistenties en onaannemelijkheden in hun verklaringen te verklaren of te verschonen.

Waar verzoekende partijen nog wensen toe te voegen dat de moeder van verzoekster door hun problemen tijdelijk verhuisd is naar een familielid en na een tijdje is teruggekeerd naar de gezinswoning, waar zij alweer met de benedeleden werd geconfronteerd, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Dat verzoekende partijen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde niet aannemelijk maken, blijkt verder ook uit de volgende motieven van de bestreden beslissingen:

“Tot slot geeft uw houding allerm minst blijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt namelijk aan dat het een groot probleem is om te verhuizen in El Salvador en je een zone moet vinden waar dezelfde bende actief is (CGVS, p. 17). Nochtans zou u verhuisd zijn van een zone waar de bende MS actief is naar een zone waar de bende 18 is (CGVS, p. 6, p. 8). Toch deed u vervolgens niet eens de moeite om uw identiteitsdocumenten te laten aanpassen, terwijl u verklaart dat de benedeleden in Las Margaritas identiteitsdocumenten vroegen van iemand die ze niet herkennen en u duidelijk ook op de hoogte bent dat het in alle andere steden, in alle wijken de gewoonte is dat benedeleden de DUI vragen wanneer ze iemand niet onmiddellijk herkennen (CGVS, p. 8). Indien u werkelijk zoveel problemen hebt gehad met de benedeleden van de MS in Las Margaritas, en vervolgens zou verhuizen naar een gebied van een andere bende, zou men toch verwachten dat u enige moeite deed om dat adres op uw identiteitsdocumenten te laten aanpassen, gezien u duidelijk weet welk risico u loopt. Uw initiële excuus, dat uw DUI nog niet vervallen was, is uitermate zwak, gezien een vervallen DUI geen voorwaarde is om een nieuwe aan te vragen (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). U pretendeert vervolgens dat u werkte voor een bedrijf dat u nooit toelating gaf verlof te nemen en de kans niet kreeg om dergelijke administratieve zaken in orde te brengen (CGVS, p. 13). U bleek echter op 18 september 2019, toen u ook nog bij Intelfon werkte, perfect in staat te zijn om samen met uw echtgenoot de vliegtickets voor jullie huwelijksreis te gaan boeken in een reisbureau (CGVS, p. 24). In dit verband dient ook vermeld te worden dat u via Spanje naar België reisde. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, omdat u er met uw vrienden in België over gesproken had en zij u uit hadden gelegd dat als je documenten toont en de redenen uitlegt waarom je asiel aanvraagt, je asiel krijgt (CGVS, p. 12), kan niet overtuigen. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met benedeleden geen geloof worden gehecht en maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij uit hoofde daarvan een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De motieven vinden bovendien bevestiging in de COI Focus "El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021, waaraan verwerende partij in haar op 20 september 2021 neergelegde aanvullende nota's refereert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met bendeleden niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van

de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN